

канъ, „Присевица“ Балканъ и Котленския Балканъ на сѣверъ отъ Котелъ до Демиръ-Капия.¹⁾

Вжтрѣшниятъ порядъкъ на Източна Румелия ще се подържа отъ туземна жандармерия, на която ще помага мѣстната милиция. (Чл. 15). По въпроса за милицията е имало недоумѣние: едни сж я бъркали съ английската наемна войска, други съ пруския ландверъ, трети съ френскитѣ териториални корпуси. *Мехмедъ Али паша*, турски пратеникъ на тоя конгресъ, смѣсвалъ понятията *жандармерия* и *милиция*, както това е било изтъкнато отъ графъ *Шуваловъ*, единствениятъ най-енергиченъ защитникъ на славянскитѣ интереси въ тоя конгресъ. Тѣй или инакъ, Бисмаркъ заявилъ, че *милиция* е войска, която при нормални обстоятелства се намира на огнищата си, а само въ извънредни обстоятелства се свиква по изрична заповѣдъ отъ господаря. По тоя начинъ, *румелийската милиция* въ военно врѣме ще помага на султановитѣ войски. (Протоколъ № 4, заседание 10 юний).

Противъ стсенето на рускитѣ войски въ Турция и въ окупираниѣ страни се обяви първомъ *Биконсфилдъ*, който се боялъ отъ това, че руситѣ като сж близо до Цариградъ може да го взематъ, и послѣ австрийския прѣдставителъ графъ *Андраши*. Той искалъ, щото руситѣ да останатъ въ Източна Румелия най-много шестъ мѣсеца. Рѣшило се най-послѣ *окупационната* войска въ България и Румелия да се състои отъ шестъ дивизии пѣхота и 2 кавалерия, не надминаващи 50,000 души, подържани за смѣтка на окупираната земя, които да стоятъ *деветъ* мѣсеца слѣдъ края на юлий (ср. чл. 22 и 64 на Берлинския договоръ).

И тѣй, великитѣ сили, възъ основа циничнитѣ принципи на *международното право*, за осуetyяване прогреса на руситѣ, създадоха нѣколко закрѣпки отъ петмилионния български народъ; Македония и Одринско останаха пакъ подъ турцитѣ, Пиротско, Вранско и Нишко се дадоха на сѣрбитѣ, Добруджа на ромѣнитѣ, а страната, която роди политическитѣ борци и стана огнище на епопеи отъ храбростъ, пламъци и кръвь, се отдѣли отъ „княжество България“, подъ името „Източна Румелия“. Безъ да се гледа на това, че България е давала най-голѣмъ процентъ отъ ежегоднитѣ доходи на Турция, Берлинскитѣ договоръ ѝ наложилъ и часть отъ

¹⁾ Прѣдложението, щото за южна граница на „Княжество България“ да служи Балкана, е направено отъ Англия, въ лицето на Лордъ Солзбъри (протоколъ № 4, засѣдание 10 юни). Интересно е, че прѣди смъртъта си, на единъ банкетъ въ Лондонъ, тоя бѣлжитъ английски дипломатъ е изказалъ разкаянието си, за дѣто България е била разцѣпена. Вжъ статията ни въ „Прѣпорецъ“, 1906 г., бр. 86 и въ в-къ „Дневникъ“, бр. 1974. Горнитѣ граници сж сжщитѣ както сж били прѣдложени въ изложението на германския князь Хохенлое (протоколъ № 15, засѣдание 26 юни).